

NÜKLEER TARTIŞMASI

Uluslararası politikanın son aylardaki önemli gündemlerinden birisi nükleer silahlar sorunu oldu. ABD ve Rusya karşılıklı olarak sınırlı sayıda nükleer silah bulundurma ve diğerlerini imha etme konusunda anlaştilar. 8 Nisan'da Obama ve Medvedev tarafından Prag'da imzalanan -Start, stratejik silahları indirim anlaşması- anlaşma, iki ülkenin sahip olabilecekleri nükleer savaş başlığı sayısını 2017'ye kadar en fazla 1550'şer olarak sınırlandırıyor. Ama bu sınırlandırma pek çok istisnayı da içerisinde taşıyor. Öyle olmasa da bu kadar nükleer silah dünyayı pek çok kez yok edebilecek güçte.

Nisan ayının son günlerinde Estonya'nın başkenti Talin'de bir araya gelen Nato ülkeleri Dışişleri Bakanları, ABD'nin nükleer silahlarının Avrupa'da kalıp kalmayacağını tartıştilar ve bu silahların Avrupa'da kalmasına karar verdiler. Nato Genel Sekreteri Rasmussen "dünya'da nükleer silahlar buldukça, Nato'nun bunlardan vaz geçmesinin düşünülemediğini" söylüyor. Ama bugün Nato en büyük askeri örgüt ve bu örgütün lideri ABD nükleer silahlanmada başı çekiyor.

İran'ın nükleer çalışmalarının baş gündemi oluşturduğu Nükleer Güvenlik Zirvesi'de Nisan ayı başlarında Washigton'da toplandı. Özellikle ABD ve Fransa tarafından İran'a hemen yaptırım uygulanması istekleri gündeme getirildi ve burada özellikle Rusya ile sert tartışmalar gündeme geldi. Elleriinde tüm insanlığı onlarca kez yok edebilecek kadar nükleer silah bulduran bazı devletler, İran'ın "olası atom bombasına karşı sert yaptırımlar" uygulanmasını gündeme getirmeleri, elbette sadece iki yüzlülükle açıklanabilir bir durum değildir.

Bu tartışmaların ardında kuşkusuz Orta ve yakın doğuya egemen olma, İran gibi ülkelere diz çöktürme, bölgenin enerji kaynaklarını yağmalama hesapları yatmaktadır. Ancak büyük emperyalist devletler arasındaki egemenlik mücadelesinin sertleşmekte oluşu, onların İran'a karşı şimdilik ortak kararlar alamamalarını da beraberinde getirmektedir. Bu devletlerden her birisinin İran ve bölge üzerinde farklı çıkar hesapları vardır ve her birisi, bir diğerinin büyük avantajlar sağlamasını istememektedir.

Özellikle İran sorununun Türkiye'yi yakından ilgilendiren önemli bir boyutu bulunmaktadır. Bu boyut, özellikle ABD'nin Türkiye'yi İran'a karşı kullanma isteğinde dile gelmektedir. Türkiye İran'ın olası bir atom bombası ile korkutulmakta, "bölgenin bu iki büyük devletinin" karşı karşıya gelmesi üzerine gerici hesaplar yapılmaktadır. ABD bu iki ülke arasındaki tarihsel rekabeti tahrik etmekte, Türkiye'yi Ortadoğu işlerine daha fazla çekerek, sonunda İran'a karşı yönlendirmenin adımlarını atmaya çalışmaktadır.

Türkiye'yi yöneten hükümetin sözcüleri sık sık "bölgemizde nükleer silah istemiyoruz" demekte, ancak ülkedeki ABD nükleer bombaları konusunda tam bir suskunluğa bürünmektedirler. Böyle gerici bir politikanın bölge ülkelerini ve halklarını ikna etmesi elbette ki mümkün değildir. Dünyanın ve bölgenin nükleer silahlardan temizlenmesi elbetteki dünya ve bölge halklarının isteğidir. Ama bugün emperyalist ve gerici politikalar altında bunun bir hayal olduğu açıkça görülmektedir.

Bugün bir taraftan nükleer silahların "sınırlandırılması" anlaşmaları yapılırken, diğer taraftan daha tahrip edici ve gelişkin nükleer silahlar ve bunları atmaya yönelik teknolojiler geliştirilmektedir. ABD'nin dünyanın her hangi bir noktasını bir kaç saat içerisinde vurabilecek, nükleer silahları aratmayacak etkide çok güçlü bombalar üzerinde çalışıyor olması bir sır değildir.

Bütün bunlara karşın, dünya halkları barışı korumak için mücadele ediyorlar ve edecekler. Ama her geçen gün daha iyi anlaşılıyor ki, barışı korumak ve kurmak, sömürücü egemen sınıfları devirme mücadelesine sıkı sıkıya bağlıdır ve emekçi halklar yeni bir dünya kurmayı başarmadan özlediği barışa kavuşamayacaktır.

Mayıs / 2010